

บทที่ ๕

ความแตกต่างด้านการตายตามลักษณะทาง เศรษฐกิจและสังคม

จากการศึกษาความแตกต่างด้านการตายตามลักษณะทาง เศรษฐกิจและสังคม ในประเทศต่าง ๆ พบว่า อัตราตายของประชากรกลุ่มต่าง ๆ จะแตกต่างกันไปตาม ลักษณะทาง เศรษฐกิจและสังคมของประชากรในกลุ่มนั้น ความแตกต่างเหล่านี้ได้แก่ ความแตกต่างในด้านการศึกษา รายได้ อาชีพ ความเป็นเมือง-ชนบท เชื้อชาติหรือชาติพันธุ์และศาสนาที่ต่างกัน เป็นต้น ตัวอย่างเช่น จากการศึกษาในประเทศอังกฤษพบว่า ในปี ค.ศ. ๑๙๖๘ อัตราตายต่ำสุดพบในกลุ่มอาชีพที่ไม่ต้องใช้ แรงงาน (non-manual occupations) อัตราสูงสุดพบในกลุ่มอาชีพที่ไม่ใช่ กสิกรรมที่ใช้แรงงาน (non-agricultural manual workers) สำหรับอัตราตาย ในระดับกลางพบในกลุ่มอาชีพอุตสาหกรรมและกลุ่มกสิกรรม ซึ่งลักษณะที่พบนี้ก็คล้าย กับลักษณะที่พบใน ๒๑ ปีก่อนหน้านั้นอันแสดงให้เห็นถึงสภาวะทางสังคมที่มั่นคงของชาว อังกฤษ (stable social condition) ซึ่งแตกต่างกับประเทศทางยุโรปและ อเมริกาอื่น ๆ ที่ความแตกต่างของอัตราตายตามอาชีพมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งในปัจจุบันพบว่ามีความแตกต่างล้นน้อยลงดังได้กล่าวไว้แล้วในผลงานวิจัยที่ เกี่ยวข้อง

ประเทศในกลุ่มอาเซียนที่ได้มีการศึกษาความแตกต่างของอัตราตายตามลักษณะ ทางเศรษฐกิจและสังคมประเทศหนึ่งคือ ฟิลิปปินส์ จากการศึกษาข้อมูลการตายปี ค.ศ. ๑๙๗๓ พบว่า ผลของการศึกษาค้นคว้าคล้ายคลึงกับการศึกษาในอดีตของ Lotka and Spiegelman;

1949, Moriyama and Guralnick; 1955 และ Hauser and Kitakawa; 1973 กล่าวคือ กลุ่มอาชีพที่ใช้วิชาชีพ ผู้บริหาร ผู้จัดการ มีอายุขัยโดยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดสูงที่สุด (๒๗.๓ ปี) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอาชีพ white collar workers ร้อยละ ๑๕ (๕๕.๘ ปี) และสูงกว่ากลุ่มอาชีพเกษตรกรรม ร้อยละ ๒๐ (๕๕.๐ ปี) และเมื่อนำเอาอาชีพของมารดา มาศึกษาควบคู่กับการตายของทารกพบว่า มีความแตกต่างของการตายของทารกอย่างมาก กล่าวคือ ระดับของการตายของทารกของกลุ่มอาชีพเกษตรกรรมสูงกว่ากลุ่มอาชีพที่ใช้วิชาชีพถึงร้อยละ ๑๕๕ และสูงกว่ากลุ่มที่ไม่มีอาชีพใด ๆ เลยเกือบสองเท่า^๑

ในเรื่องระดับการศึกษา พบว่าอายุขัยโดยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดจะสูงขึ้นเป็นเส้นตรงตามระดับการศึกษาที่สูงขึ้น กล่าวคือ อายุขัยโดยเฉลี่ยของกลุ่มที่ไม่ได้รับการศึกษาเลยเป็น ๕๗ ปี กลุ่มที่ผ่านการศึกษาระดับมัธยมมีอายุขัยโดยเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการศึกษาเลยเท่ากับ ๑๓ ปี และยิ่งพบว่าผู้ที่ใช้เวลาไปในการศึกษามากจะมีอัตราการตายหยาดและอัตราการตายของทารกต่ำอีกด้วย^๒

จากผลการวิจัยในประเทศต่าง ๆ ทั้งกล่าวมาแล้วพอจะสรุปได้ว่า อัตราตายของประชากรจะแปรผันเป็นปฏิภาคกลับกับระดับการศึกษา รายได้ และอาชีพของประชากรกลุ่มนั้น ๆ นอกจากนั้นอัตราการตายยังแตกต่างกันไปตามลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมอื่น ๆ อีกซึ่งได้กล่าวไว้แล้ว

สำหรับการศึกษาความแตกต่างด้านการตายตามลักษณะทาง เศรษฐกิจและสังคมของการตายในเขตกรุงเทพมหานครปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

^๑ Mercedes B. Concepcion, The Population of The Philippines, (n.p., 1974). p.30.

^๒

Ibid., p.31.

ก. ความแตกต่างตามอาชีพ

จากตารางที่ ๕ พบว่า ร้อยละ ๕๒.๘ ของผู้ตายอายุ ๑๕-๕๕ ปี เป็นผู้ไร้อาชีพ กลุ่มอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ ทำนา-ไร่-สวน ค้าขาย รับราชการ รับจ้าง และ ส่วนตัวมีอยู่เป็นจำนวนน้อยมาก (ร้อยละ ๒.๒, ๐.๘, ๒.๕, ๑.๓ และ ๐.๑ ตามลำดับ) เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงมีกลุ่มไร้อาชีพเป็นสัดส่วนสูงสุด (ร้อยละ ๕๐.๘ และ ๕๔.๘ ในเพศชายและเพศหญิงตามลำดับ) จึงเป็นการยากต่อการแปลความหมาย เพราะกลุ่มไร้อาชีพตามความหมายของระบบการให้รหัสของกองสถิติสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุขนั้นรวมความถึงผู้ที่ไร้อาชีพก่อนหน้าที่จะตายกับการไม่ระบุอาชีพในทะเบียนการตายเข้าไว้ด้วยกัน

จากการที่ข้อมูลมีความไม่สมบูรณ์อยู่ในระดับสูงเช่นนี้ ทำให้การเปรียบเทียบความแตกต่างของการตายในแต่ละอาชีพย่อมจะหาข้อสรุปที่ถูกต้องไม่ได้ อีกทั้งการหาอัตราตายตามอาชีพต่าง ๆ เพื่อที่จะนำไปสู่การพิสูจน์สมมติฐานที่ตั้งไว้เกี่ยวกับความแตกต่างของอัตราตายในกลุ่มอาชีพที่ต่างกันก็ไม่สามารถดำเนินการได้ ทั้งนี้เพราะข้อมูลที่มีอยู่ คือ จำนวนคนตายในแต่ละกลุ่มอาชีพมีอยู่เป็นจำนวนน้อยมาก อัตราตายตามอาชีพที่คำนวณได้มากก็จะไม่ใช่ตัวแทนที่แท้จริงของข้อมูลที่เป็นจริง อันจะทำให้การวิเคราะห์อัตราตายตามอาชีพย่อมจะมีความผิดพลาดและหาข้อสรุปที่ถูกต้องไม่ได้

ข. ความแตกต่างตามระดับการศึกษา

จากผลการวิจัยในประเทศต่าง ๆ พบว่า อัตราตายของประชากรกับระดับการศึกษาที่ได้รับจะแปรไปในทางตรงกันข้าม (Kitakawa; 1972, Concepcion;

สาเหตุที่เลือกช่วงอายุจาก ๑๕-๕๕ ปี เพราะจากข้อมูลพบว่า ผู้ตายที่มีอาชีพพบในอายุที่ต่ำสุดคือ ๑๕ ปี และในสังคมไทยถือว่าอายุ ๒๐ ปี เป็นอายุที่ปลดเกษียณจากการทำงานแล้ว ซึ่งอาจกลายเป็นผู้ไร้อาชีพจริง ๆ .

1972) สำหรับประเทศไทยจากข้อมูลการตายในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ไม่สามารถสรุปได้ว่าแบบแผนการตายตามระดับการศึกษาของประชากรที่ตายในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ นี้ จะเหมือนหรือแตกต่างกับแบบแผนการตายตามระดับการศึกษาของประชากรประเทศอื่น ๆ ดังได้กล่าวไว้แล้ว ทั้งนี้ เพราะความไม่สมบูรณ์ของข้อมูลมีอยู่ในระดับสูงมาก จึงจะเห็นได้จากการประมวลผลในตารางต่อไปนี้

จากตารางที่ ๑๑ เมื่อจำแนกผู้ตายตามระดับการศึกษาและเพศ พบว่าการไม่ระบุระดับการศึกษาในเพศชายมีมากถึงร้อยละ ๓๖.๖ และในเพศหญิงมีร้อยละ ๓๙.๗ ระดับการศึกษาอื่น ๆ คือ ไม่รู้หนังสือ ระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป ในเพศชายมีร้อยละ ๑๙.๔, ๒.๓ และ ๑.๖ ตามลำดับ ในเพศหญิงมีร้อยละ ๑๙.๖, ๑.๔ และ ๑.๖ ตามลำดับ

จากการที่ข้อมูลมีข้อจำกัดในเรื่องการไม่ระบุระดับการศึกษามีอยู่เป็นสัดส่วนสูงมาก ดังนั้นการวิเคราะห์ข้อมูลจึงไม่สามารถนำไปสู่การพิสูจน์สมมติฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความแตกต่างของการตายตามระดับการศึกษาที่ได้รับ และไม่สามารถนำไปสู่การสรุปที่ถูกต้องได้ เพราะข้อมูลที่มีอยู่ไม่ได้เป็นตัวแทนที่คือของลักษณะที่แท้จริงของข้อมูล อันอาจเนื่องมาจากการไม่ซักถามหรือไม่บันทึกของเจ้าหน้าที่ทะเบียนราษฎร หรือเพราะผู้แจ้งการตายไม่ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ตาย ฯลฯ ดังได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น

ค. ความแตกต่างตามศาสนาที่นับถือ

ภายในประเทศหนึ่ง ๆ ระดับการตายที่แตกต่างกันส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดจะพบในระหว่างผู้ที่มีชาติพันธุ์ หรือศาสนาที่ต่างกัน แต่ตามข้อเท็จจริงความแตกต่างของระดับการตายจากคนในเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ หรือ ศาสนาที่ต่างกันนั้นไม่ได้สะท้อน

ถึงความแตกต่างที่ติดตัวมาแต่กำเนิดระหว่างกลุ่มต่าง ๆ นั้น และอาจเป็นเพราะโครงการสาธารณสุขหรือการแพทย์ การอนามัย ที่ให้แก่คนกลุ่มต่าง ๆ นั้นแตกต่างกันไป และรวมทั้งอาจมีความแตกต่างเกี่ยวกับรายได้ อาชีพ ลักษณะของการอยู่อาศัยในเมือง-ชนบท การศึกษา หรือแบบแผนทางวัฒนธรรม เป็นต้น ที่มีผลทำให้การตายของประชากรในกลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้แตกต่างกัน เช่น อัตราตายของกลุ่มชาวผิวขาวในอเมริกาที่ต่ำกว่ากลุ่มที่ไม่ใช่ผิวขาว อัตราตายของชาวจีนในมาเลเซียที่ต่ำกว่าชาวมาเลย์^๑ อัตราตายของชาวอินเดียที่เป็นคริสเตียนในอินเดียต่ำกว่าชาวฮินดู^๒

สำหรับประเทศไทย จากตารางที่ ๑๑ พบว่า การไม่ระบุศาสนามีร้อยละ ๕๓.๕ ของการตายทั้งหมด กลุ่มศาสนาพุทธ มีร้อยละ ๔๔.๘ กลุ่มศาสนาอิสลามมีร้อยละ ๑.๔ กลุ่มศาสนาอื่น ๆ (ขงจื้อ คริสต์) มีร้อยละ ๑.๓

เมื่อพิจารณาแต่ละกลุ่มศาสนาพบว่า ผู้ตายที่นับถือศาสนาพุทธมีสัดส่วนสูงสุดและสูงกว่ากลุ่มศาสนาอื่น ๆ มาก แต่จากการไม่ระบุศาสนามีอยู่มากถึงร้อยละ ๕๓.๕ ทำให้ยังไม่อาจสรุปได้ว่าอัตราตายของผู้ตายในกลุ่มศาสนาใดจะสูงกว่ากัน เพราะในกลุ่มที่ไม่ระบุศาสนาอาจเป็นผู้ตายที่มีศาสนาใดศาสนาหนึ่งมากกว่า หรืออาจมีสัดส่วนของผู้นับถือศาสนาต่าง ๆ ในสัดส่วนที่ไม่แตกต่างกันก็เป็นได้ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจากข้อมูลที่มีอยู่พอจะคาดได้ว่าจำนวนคนตายที่นับถือศาสนาพุทธย่อมจะมีมากกว่าผู้นับถือศาสนาอื่น ๆ เพราะเป็นการตายในเขต

^๑ นิพนธ์ เทพวัลย์, "ภาวะการตาย", " หน้า ๑๗๘.

^๒ K.E. Vaidyanathan, Studies on Mortality in India, p.152.

กรุงเทพมหานครซึ่งมีสัดส่วนของผู้นับถือศาสนาพุทธสูงกว่าศาสนาอื่น ๆ แต่ในการคำนวณหาอัตราตายตามกลุ่มศาสนาที่นับถือนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนคนตายตามกลุ่มศาสนานั้นเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับจำนวนประชากรจำแนกตามกลุ่มศาสนาเดียวกันอีกด้วย การเปรียบเทียบอัตราตายที่แท้จริงของคนตายจำแนกตามกลุ่มศาสนาต่าง ๆ ทำให้อัตราตายตามศาสนาที่นับถือ อีกทั้งมีความลำเอียงที่เกิดจากการเลือกเขตที่ทำการศึกษาก็ด้วย จึงทำให้โอกาสที่การวิเคราะห์จะผิดไปจากข้อเท็จจริงมีมากขึ้น

สำหรับความแตกต่างของอัตราตายตามเชื้อชาตินั้น พบว่าในทะเบียนการตาย (ในมรณบัตรส่วนที่ ๓) ไม่ได้บันทึกลักษณะเกี่ยวกับ "เชื้อชาติ" ของผู้ตายไว้ มีแต่ข้อมูลเกี่ยวกับ "สัญชาติ" ของผู้ตายเท่านั้น ซึ่งการถือสัญชาติของบุคคลเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ โดยปกติการถือสัญชาติจะถือตามประเทศที่เกิดเป็นสำคัญ กล่าวคือ บุคคลที่เกิดในประเทศไทยจะต้องถือสัญชาติไทยโดยปริยาย ดังนั้นจากตารางที่ ๑๒ พบว่าผู้ตายที่มีสัญชาติ "จีน" อยู่ร้อยละ ๑๕.๖ ของการตายทั้งหมด ในกรณีของผู้ที่มีสัญชาติจีนสามารถกล่าวได้ว่าเป็นผู้ที่มีเชื้อชาติจีน แต่สำหรับกลุ่มผู้ตายที่มีสัญชาติ "ไทย" ซึ่งมีอยู่มากที่สุด (ร้อยละ ๘๓.๔) นั้น ยังไม่อาจสรุปได้ทันทีว่าจะเป็นผู้ที่มีเชื้อชาติ "ไทย" ทั้งนี้เพราะ "สัญชาติ" เป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่ "เชื้อชาติ" เป็นลักษณะที่ได้มาโดยกำเนิดเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในกลุ่มผู้ตายที่ถือสัญชาติ "ไทย" นั้น อาจเป็นไปได้ว่ามีผู้ที่มีเชื้อชาติอื่น ๆ แต่ถือสัญชาติ "ไทย" รวมเข้าอยู่ด้วย ดังนั้น จากข้อจำกัดของข้อมูลจึงไม่อาจจะศึกษาความแตกต่างของอัตราตายตามเชื้อชาติของประชากรได้

ง. สถานที่อยู่ประจำของผู้ตาย

ลักษณะทางสังคมอีกลักษณะหนึ่งที่ได้บันทึกไว้ในทะเบียนการตาย (ในมรณบัตร ทร.๒๐ ส่วนที่ ๓) ของประเทศไทย คือ สถานที่เกิด สถานที่ทำงานประจำ สถานที่

อยู่ประจำ สำหรับสถานที่เกิดและสถานที่ทำงานประจำนั้น ความสมบูรณ์ของ ข้อมูลที่ได้บันทึกไว้มีอยู่ในระดับต่ำ ดังเห็นได้จากตารางที่ ๑๓ (ไม่ระบุสถานที่ เกิดมีร้อยละ ๓๒.๗, ไม่ระบุสถานที่ทำงานประจำ มีร้อยละ ๒๓.๘) แต่ในเรื่องที่เกี่ยวกับสถานที่อยู่ประจำของผู้ตายนั้น จากการประมวลผลพบว่า ผู้ตาย ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ นั้น (จากตารางที่ ๑๔) มีเพียงร้อยละ ๕๑.๗ เท่านั้น ที่เป็นผู้ที่มีสถานที่อยู่ประจำในกรุงเทพฯ-ธนบุรี นอกนั้นเป็นผู้ ที่มีสถานที่อยู่ประจำในจังหวัดอื่น ๆ กล่าวคือ มาจากจังหวัดในภาคกลางร้อยละ ๑๕.๘ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ ๒.๗ ภาคเหนือร้อยละ ๑.๒ และ ภาคใต้อีกร้อยละ ๑.๘ และไม่ระบุสถานที่อยู่ประจำมีร้อยละ ๒๘.๓

เมื่อไม่พิจารณาการไม่ระบุสถานที่อยู่ประจำ จากตารางที่ ๑๕ พบว่า ในการตายทั้งหมดที่ระบุสถานที่อยู่ประจำ ๑,๖๘๖ ราย (ในช่องรวม) เป็นผู้ตาย ที่มีสถานที่อยู่ประจำในกรุงเทพฯ-ธนบุรี ร้อยละ ๗๒.๑ นอกนั้นเป็นผู้ตายที่มา จากจังหวัดในภาคอื่น ๆ ได้แก่ ผู้ตายที่มาจากจังหวัดในภาคกลางมีมากที่สุด (ร้อยละ ๒๑.๒) รองลงไปคือ ผู้ตายที่มาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคใต้ ร้อยละ ๓.๗, ๑.๗ และ ๑.๒ ตามลำดับ) ทั้งนี้อาจเป็น เพราะภาคกลางเป็นภาคที่อยู่ใกล้กับกรุงเทพฯ-ธนบุรีมากที่สุดจึงทำให้การเคลื่อน ย้าย หรือย้ายถิ่นเข้ามายัง กรุงเทพฯ-ธนบุรี เพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ (รวมทั้งอาจเข้ามาเพื่อรับการรักษาพยาบาลในกรุงเทพฯ-ธนบุรีด้วย) ได้ง่ายและสะดวก กว่าผู้ที่อยู่ในภาคอื่น ๆ ที่อยู่ห่างไกลออกไป โดยเฉพาะผู้ที่มาจากภาคเหนือและ ภาคใต้น้อยนั้นอาจเนื่องมาจากทั้งสองภาคมีความสมบูรณ์อยู่พอสมควรและอยู่ใกล้ จากกรุงเทพฯ-ธนบุรีมากกว่าภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งจะเห็น ได้ว่าเป็นไปในทำนองเดียวกันกับการวิจัยเกี่ยวกับการย้ายถิ่นของประชากรในเขต กรุงเทพฯ-ธนบุรี (ช่วงเดือน พฤศจิกายน ๒๕๑๖ - ตุลาคม ๒๕๑๘) พบว่า ผู้

ย้ายถิ่นเข้ามาในกรุงเทพมหานครเกือบครึ่งหนึ่งมาจากภาคกลาง อาจเป็นเพราะภาคกลางอยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร ส่วนที่มาจากภาคเหนือและภาคใต้มีน้อย ซึ่งอาจเป็นเพราะภาคทั้งสองนี้มีความสมบูรณ์พอสมควร และอยู่ไกลกว่าภาคอื่น ๆ

จากข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่อยู่ประจำของผู้ตายที่ได้บันทึกไว้ในทะเบียนการตายนั้น เมื่อนำมาศึกษาควบคู่กับลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคมอื่น ๆ ของผู้ตาย พบว่าในกลุ่มผู้ตายที่มีสถานที่อยู่ประจำในกรุงเทพมหานคร ผู้ตายกลุ่มอายุ ๗๐ ปีขึ้นไปมีมากที่สุด (ตารางที่ ๑๖ ในของรวม) คือ ร้อยละ ๒๖.๕ รองลงไปคือ การตายของกลุ่มอายุ ๕๐ - ๖๙ ปี มีร้อยละ ๒๓.๘ ซึ่งกล่าวได้ว่าการตายของผู้ที่มีสถานที่อยู่ประจำในกรุงเทพมหานคร ประมาณครึ่งหนึ่ง เป็นการตายของผู้สูงอายุและประมาณหนึ่งในห้าเป็นการตายของทารกอายุต่ำกว่า ๑ ปี เมื่อพิจารณาในแต่ละเพศ พบว่า ประมาณครึ่งหนึ่งของการตายในเพศชายมีอายุตั้งแต่ ๕๐ ปีขึ้นไป ในเพศหญิงก็เช่นเดียวกัน สำหรับการตายในกลุ่มสูงอายุ (๕๐ ปีขึ้นไป) ของเพศหญิง มีประมาณครึ่งหนึ่งของการตายของเพศหญิงทั้งหมดเช่นเดียวกับในเพศชาย ข้อน่าสังเกตคือ การตายของทารกอายุต่ำกว่า ๑ ปี ของทั้งเพศชายและเพศหญิงมีมากรองไปจากกลุ่มสูงอายุ (ร้อยละ ๑๘.๖, ๑๗.๘ ในเพศชายและเพศหญิงตามลำดับ) กลุ่มอายุที่มีผู้ตายต่ำสุดของเพศชาย คือ อายุ ๑-๑๔ ปี (ร้อยละ ๘.๒) ในเพศหญิงคือ กลุ่มอายุ ๑๕-๓๔ ปี (ร้อยละ ๘.๓) เมื่อเปรียบเทียบการตายของเพศชายกับเพศหญิงพบว่าในทุกกลุ่มอายุ (ยกเว้นอายุ ๗๐ ปีขึ้นไป) เพศชายตายมากกว่าเพศหญิง ยกเว้นในกลุ่มอายุสุดท้าย และจากการตายของเพศหญิงมีมากที่สุดในกลุ่มอายุ ๗๐ ปีขึ้นไป นี้เองทำให้พอจะกล่าวได้ว่าเพศหญิงมีอายุยืนยาวมากกว่าเพศชาย ซึ่งคล้ายคลึง

สำนักงานสถิติแห่งชาติ, การสำรวจการย้ายถิ่นของประชากร พ.ศ.

กับความแตกต่างของการตายตามอายุและเพศของการตายในเขตกรุงเทพมหานครทั้งหมด
ดังกล่าวไว้ในบทที่ ๔ และเหมือนกับแบบแผนการตายของประเทศต่าง ๆ ที่มีเพศชายตาย
สูงกว่าเพศหญิง

ในกลุ่มผู้ตายที่มีสถานที่อยู่ประจำในภาคกลางนั้น พบว่า การตายส่วนใหญ่เป็น
การตายของทารกอายุต่ำกว่า ๑ ปี และกลุ่มอายุ ๕๐ ปีขึ้นไป ทั้งเพศชายและเพศหญิง
(ในช่องรวม) และเกือบทุกกลุ่มอายุมีเพศชายตายมากกว่าเพศหญิง ยกเว้นกลุ่มอายุ
๗๐ ปีขึ้นไปมีเพศหญิงตายมากกว่าเพศชาย

ในกลุ่มผู้ตายที่มีสถานที่อยู่ประจำในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือและ
ภาคใต้ นั้นพบว่า การตายส่วนใหญ่เป็นการตายของกลุ่มอายุ ๕๐ ปีขึ้นไป (ในช่องรวม)
และในทุกกลุ่มอายุมีเพศชายตายมากกว่าเพศหญิง

ในกลุ่มที่ไม่ระบุสถานที่อยู่ประจำพบว่า ผู้ตายส่วนใหญ่ (ในช่องรวม) เป็น
การตายของกลุ่มสูงอายุ (๕๐ ปีขึ้นไป) มีร้อยละกว่า ๕๐ และในทุกกลุ่มอายุมีเพศชาย
ตายมากกว่าเพศหญิง

แต่อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลที่มีอยู่ยังไม่สามารถสรุปได้ทันทีว่า การตายของ
ผู้สถานที่อยู่ประจำต่าง ๆ กัน จะมีแบบแผนของการตายตามอายุและเพศเป็นอย่างไร
เพราะข้อมูลที่มีอยู่เป็นเพียงการตายในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น ซึ่งย่อมจะต้องมีผู้ตาย
อีกกลุ่มหนึ่งตายในเขตจังหวัดอื่น ๆ และไม่ได้มีสถานที่อยู่ประจำในจังหวัดที่ตาย (จังหวัด
ที่แจ้ง ย) และผู้ตายที่มีสถานที่อยู่ประจำในจังหวัดอื่น ๆ ก็เช่นกัน การศึกษาความแตกต่าง
ในกรณีจึงควรศึกษาในระดับประเทศจึงจะได้ข้อสรุปที่ถูกต้อง เช่น การศึกษาของ Stott
(2515) ซึ่งอาศัยข้อมูลการตายจากรายงานของโรงพยาบาลในกรุงเทพฯ และภาคอื่น ๆ
รวมทั้งข้อมูลของรายงาน ปี ๒๕๑๐ ของกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ผู้
การวิจัย มีความแตกต่างของการตายตามกลุ่มอายุ และสาเหตุการตายของภาคต่าง ๆ

ในเรื่องสถานภาพสมรส

เมื่อนำผู้ตายที่มีสถานที่อยู่ประจำในกรุงเทพฯ-ธนบุรีมาศึกษากับสถานภาพสมรส^๑ ดังตารางที่ ๑๓ (ในของรวม) พบว่า การไม่ระบุสถานภาพสมรสของเพศชายและเพศหญิงมีอยู่มากถึงร้อยละ ๕๕.๓ ในเพศชาย และ ๖๑.๖ ในเพศหญิง ผู้ตายที่สมรสแล้วมีมากกว่าผู้ตายที่เป็นโสดและสถานภาพอื่น ๆ ในกลุ่มอายุ ๑๕-๓๔ ปี ในเพศชาย พบว่า ผู้ตายที่เป็นโสดมีมากกว่าผู้ตายที่สมรสแล้วประมาณ ๓ เท่า ในเพศหญิงก็เช่นเดียวกัน พบว่า หญิงโสดมีมากกว่าเพศหญิงที่สมรสแล้วประมาณ ๒ เท่า แต่ในกลุ่มอายุ ๓๕ ปีขึ้นไป ทั้งสองเพศพบว่า ผู้ตายที่เป็นโสดมีจำนวนน้อยกว่าผู้ตายที่สมรสแล้ว ทั้งนี้เพราะลักษณะการสมรสในประเทศเป็นเช่นนี้คือ อายุ ๒๕ ปีขึ้นไปแล้ว ส่วนใหญ่จะมีสถานภาพสมรส ดังนั้นจึงมีสัดส่วนของคนที่เป็นโสดน้อย และทำให้มีผู้ตายที่เป็นโสดน้อยกว่าผู้ตายที่สมรสสำหรับเพศหญิงที่อยู่ในวัยเจริญพันธุ์ (อายุ ๑๕-๔๕ ปี) พบว่ามีผู้ตายที่สมรสแล้วมากกว่าผู้ตายที่เป็นโสด (หญิงสมรสแล้วมีร้อยละ ๓๖.๒, หญิงโสดมีร้อยละ ๒๔.๓ ของหญิงกลุ่มอายุเดียวกันทั้งหมด)^๒

เมื่อเปรียบเทียบเพศชายกับเพศหญิงในแต่ละสถานภาพสมรส พบว่า ในกลุ่มผู้ตายที่เป็นโสดและสมรสมีเพศชายมากกว่าเพศหญิง แต่ในกลุ่มที่เป็นม่ายกลับพบว่ามีหญิงม่ายมากกว่าชายม่ายซึ่งคล้ายคลึงกับการตายตามสถานภาพสมรสของการตายทั้งหมดในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ.๒๕๑๔ ดังกล่าวไว้แล้วในบทที่ ๔

ผู้ตายที่ไม่มีสถานที่อยู่ประจำในกรุงเทพฯ-ธนบุรี มีอยู่เป็นจำนวนน้อย จึงมิได้นำมาศึกษาในรายละเอียดอื่น ๆ

^๑ จากข้อมูลดิบพบว่ามีหญิงโสดอายุ ๑๕-๔๕ มีจำนวน ๒๖ ราย หญิงที่สมรสมีจำนวน ๓๔ ราย และหญิงอายุ ๑๕-๔๕ ปี ทุกสถานภาพสมรสมี ๑๐๕ ราย.

ในเรื่องอาชีพและระดับการศึกษา

ในเรื่องอาชีพ พบว่า ผู้ชายที่มีสถานที่อยู่ประจำในกรุงเทพฯ-ธนบุรี เป็นผู้ไร้อาชีพมากถึงร้อยละ ๕๖.๓ (ใน مجموعของอาชีพ, ตารางที่ ๑๘) กลุ่มอาชีพอื่น ๆ มีอยู่น้อยมาก จนไม่อาจนำมาเปรียบเทียบได้ เมื่อนำอาชีพไปจำแนกตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มอายุที่อยู่ในวัยที่ทำงานได้ (๑๕-๕๔ ปี) มีผู้ไร้อาชีพมากถึงร้อยละ ๕๐.๘ ของกลุ่มอายุเดียวกันทั้งหมด^๑ ซึ่งทั้งนี้ควรจะเป็นการไม่ระบุอาชีพมากกว่าการไร้อาชีพจริง ๆ ส่วนการไร้อาชีพในกลุ่มอายุน้อยกว่า ๑๕ ปี และ ๕๕ ปีขึ้นไป เป็นไปได้ว่าเป็นการไร้อาชีพจริง ๆ เพราะในวัยเด็กเป็นวัยที่อยู่ในระหว่างการการศึกษา ในวัยสูงอายุเป็นวัยที่ปลดเกษียณจากการทำงานซึ่งในความเป็นจริงแล้วสำหรับประเทศกอบพัฒนาทั่วไป เช่น ประเทศไทย การเข้าสู่วัยแรงงานเริ่มจากอายุ ๑๑ ปี และสิ้นสุดเมื่ออายุ ๖๐ ปีขึ้นไป ซึ่งถ้าหากชายช่วงอายุออกไป จะพบว่า การไร้อาชีพจะมีสัดส่วนสูงขึ้นไปอีก

ในเรื่องระดับการศึกษา พบว่า ความไม่สมบูรณ์ของข้อมูลมีอยู่มาก (ในตารางที่ ๑๙) การไม่ระบุระดับการศึกษามีมากถึงร้อยละ ๘๓.๑

จากการที่ข้อมูลมีความสมบูรณ์ในระดับต่ำ และเป็นการตายเฉพาะผู้ชายที่มีสถานที่อยู่ประจำในกรุงเทพฯ-ธนบุรี เท่านั้นจึงไม่สามารถคำนวณหาอัตราตายตามลักษณะต่าง ๆ การวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวเป็นเพียงการวิเคราะห์เบื้องต้นจากข้อมูลที่มีอยู่เท่านั้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ จากข้อมูลดิบพบว่าจำนวนคนตายทั้งหมดในกลุ่มอายุ ๑๕-๕๔ ปี มี ๓๐๔ รายเป็นผู้ไร้อาชีพ ๒๗๖ ราย.

กล่าวโดยสรุป จากการประมวลผลพบว่า ยังไม่สามารถสรุปได้ว่า อัตราตายตามลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมต่าง ๆ ของการตายในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.๒๕๑๘ มีแบบแผนอย่างไร และคล้ายคลึงหรือแตกต่างจากแบบแผนการตายตามลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศต่าง ๆ หรือไม่ ทั้งนี้ เนื่องมาจากความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูลมีอยู่ในระดับต่ำมากอันอาจเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวไว้แล้วในเรื่องข้อจำกัดของข้อมูล.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕ อัตราส่วนร้อยละของผู้ตาย อายุ ๑๕-๕๕ ปี จำแนกตามอาชีพและ เพศ

เพศ	อาชีพ						รวม
	ทำนา-ไร่-สวน	ค้าขาย	รับราชการ	รับจ้าง	ส่วนตัว	ไร้อาชีพ	
ชาย	๑.๕	* ก	๔.๗	* ๑.๕	*	๕๐.๘	๑๐๐.๐ (๕๐๓)
หญิง	๓.๒	ก	—	ก	ก	๕๔.๘	๑๐๐.๐ (๓๑๒)
รวม	๒.๒	๐.๕	๒.๕	๑.๓	* ก	๕๒.๘	๑๐๐.๐
	(๑๘)	(๘)	(๒๘)	(๑๑)	(๑)	(๗๕๓)	(๘๑๕)

หมายเหตุ * ก จำนวนตัวอย่างต่ำกว่า ๕ ราย

ตารางที่ ๑๑ อัตราส่วนร้อยละของผู้ตายจำแนกตามระดับการศึกษาและเพศ

เพศ	ระดับการศึกษา				รวม
	ไม่รู้อะไร	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษาขึ้นไป	ไม่ระบุ	
ชาย	๑๕.๒ (๒๖๘)	๒.๓ (๓๑)	๑.๖ (๒๒)	๗๖.๗ (๑๑๕๕)	๑๑๑.๑ (๑๓๕๗)
หญิง	๑๕.๖ (๑๘๕)	๑.๕ (๕)	* ก	๗๘.๗ (๗๕๓)	๑๑๑.๑ (๕๕๕)
รวม	๑๕.๕ (๔๕๓)	๑.๕ (๔๕)	๑.๕ (๔๕)	๗๘.๓ (๑๘๕๒)	๑๑๑.๑ (๒๓๕๒)

หมายเหตุ * ก จำนวนตัวอย่างต่ำกว่า ๕ ราย

ตารางที่ ๑๑ อัตราส่วนร้อยละของผู้ตายจำแนกตามศาสนาที่นับถือ

ศาสนาที่นับถือ	ร้อยละ
พุทธ	๕๕.๘
อิสลาม	๑.๕
อื่นๆ (คริสต์ ขงจื๊อ)	๑.๓
ไม่ระบุ	๕๓.๕
รวม	๑๑๑.๑ (๒๓๕๒)

ตารางที่ ๑๒ อัตราส่วนร้อยละของผู้ตายจำแนกตามสัญชาติและเพศ

เพศ	สัญชาติ						รวม
	ไทย	จีน	อื่น ๆ ใน เอเชีย	อื่น ๆ ใน ยุโรป	สหรัฐฯ	ไมระบุ	
ชาย	๘๑.๕	๑๓.๕	๑.๓	* ก	* ก	* ก	๑๑๑.๑ (๑๓๕๓)
หญิง	๘๖.๕	๑๓.๖	๑.๖	* ก	—	* ก	๑๑๑.๑ (๕๕๕)
รวม	๘๓.๘ (๑๕๓๑)	๑๕.๖ (๓๖๖)	๑.๓ (๖)	* ก (๕)	* ก (๖)	* ก (๑)	๑๑๑.๑ (๖๓๕๑)

หมายเหตุ : * ก จำนวนตัวอย่างต่ำกว่า ๕ ราย.

ตารางที่ ๑๓ อัตราส่วนร้อยละของผู้ตายจำแนกตามสถานที่เกิดและสถานที่ทำงานประจำ

จังหวัด	สถานที่เกิด	สถานที่ทำงานประจำ
กรุงเทพฯ - ชนบุรี	๑๖.๓	๖๖.๖
ภาคกลาง	๑๑.๓	๓.๓
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๑.๐	๑.๖
ภาคเหนือ	๑.๓	๑.๖
ภาคใต้	๑.๕	๑.๓
ประเทศจีน	๕.๓	—
ประเทศอื่น ๆ	๑.๖	—
ไมระบุ	๓๖.๓	๖๓.๕
รวม	๑๑๑.๑ (๖๓๕๑)	๑๑๑.๑ (๖๓๕๑)

ตารางที่ ๑๔ อัตราส่วนร้อยละของผู้ตายจำแนกตามเพศและสถานที่อยู่ประจำ

สถานที่อยู่ประจำ	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
กรุงเทพฯ-ธนบุรี	๕๕.๒	๕๘.๘	๕๑.๓(๑๖๑๖)
ภาคกลาง	๕๘.๒	๕๕.๘	๑๕.๒(๓๕๘)
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๕๘.๑	๕๖.๑	๒.๓(๖๓)
ภาคเหนือ	๖๘.๓	๓๕.๓	๑.๒(๒๘)
ภาคใต้	๕๒.๘	๔๓.๖	๑.๘(๒๑)
ไม่ระบุ	๖๘.๕	๓๕.๕	๒๘.๓(๖๖๖)
รวม	๕๓.๓ (๑๓๕๓)	๔๒.๓ (๕๕๘)	๑๒๑.๑ (๒๓๕๑)

ตารางที่ ๑๕ อัตราส่วนร้อยละของผู้ตายจำแนกตามสถานที่อยู่ประจำ และเพศ
(ไม่รวม"ไม่ระบุ")

เพศ	สถานที่อยู่ประจำ				รวม	
	กรุงเทพฯ- ธนบุรี	ภาคกลาง	ภาคตะวันออกเฉียง เหนือ	ภาคเหนือ		ภาคใต้
ชาย	๓๒.๓ (๖๓๑)	๒๑.๘ (๑๘๘)	๓.๓ (๓๘)	๑.๘ (๑๘)	๑.๒ (๑๑)	๑๐๐.๑ (๕๒๘)
หญิง	๓๑.๘ (๕๘๕)	๒๑.๖ (๑๖๘)	๓.๘ (๒๘)	๑.๓ (๑๑)	๑.๓ (๑๑)	๑๐๐.๑ (๓๕๘)
รวม	๓๒.๑ (๑๒๑๖)	๒๑.๑ (๓๕๘)	๓.๓ (๖๓)	๑.๓ (๒๘)	๑.๒ (๒๑)	๑๐๐.๑ (๑๖๘๖)

ตารางที่ ๑๒ อัตราส่วนร้อยละของผู้ตายจำแนกตาม กลุ่มอายุ เพศ และสถานที่
อยู่ประจำ

สถานที่อยู่ ประจำและ เพศ	ต่ำกว่า ๑ ปี	กลุ่มอายุ (ปี)					รวม		
		๑-๑๔	๑๕-๓๔	๓๕-๔๔	๕๕-๖๔	๖๕ +			
ก.ท.ม. หญิง	ชาย	๑๘.๖ (๑๒๕)	๑๙.๒ (๖๒)	๑๐.๓ (๖๔)	๑๑.๒ (๓๕)	๒๖.๒ (๑๗๖)	๒๒.๒ (๑๘๘)	๒.๒ (๑๕)	๑๐๐.๐ (๖๗๑)
	หญิง	๑๗.๔ (๕๕)	๘.๖ (๔๗)	๘.๓ (๔๕)	๑๑.๐ (๖๐)	๒๑.๗ (๑๑๓)	๓๑.๗ (๑๓๓)	๒.๒ (๑๒)	๑๐๐.๐ (๕๔๕)
	รวม	๑๘.๑ (๒๒๐)	๑๓.๑ (๑๐๙)	๑๓.๔ (๑๑๔)	๑๑.๑ (๑๓๕)	๒๓.๘ (๒๘๙)	๒๖.๕ (๓๒๖)	๒.๒ (๒๗)	๑๐๐.๐ (๑๒๑๖)
ก. กลาง	ชาย	๒๕.๘ (๕๐)	๑๓.๔ (๒๖)	๑๔.๔ (๒๘)	๑๐.๘ (๒๑)	๒๖.๗ (๔๔)	๘.๘ (๑๓)	๔.๑ (๘)	๑๐๐.๐ (๑๙๔)
	หญิง	๑๙.๕ (๓๒)	๑๓.๔ (๒๒)	๑๕.๙ (๒๖)	๑๔.๐ (๒๓)	๒๒.๖ (๓๗)	๑๒.๒ (๒๐)	*ก	๑๐๐.๐ (๒๖๔)
	รวม	๒๒.๙ (๘๒)	๑๓.๔ (๔๘)	๑๕.๑ (๕๔)	๑๒.๓ (๔๔)	๒๒.๖ (๘๑)	๑๐.๓ (๓๗)	๓.๔ (๑๒)	๑๐๐.๐ (๓๕๘)
ก. ชาย นอก ชาย เหนือ	ชาย	๑๑.๘ (๔)	*ก	๓๒.๔ (๑๑)	๑๗.๖ (๖)	๒๓.๕ (๘)	*ก	*ก	๑๐๐.๐ (๓๔)
	หญิง	*ก	*ก	๔๔.๘ (๑๓)	*ก	*ก	-	-	๑๐๐.๐ (๒๙)
	รวม	๑๒.๗ (๘)	๙.๕ (๖)	๓๘.๑ (๒๔)	๑๕.๙ (๑๖)	๑๙.๐ (๑๒)	*ก (๒)	*ก (๑)	๑๐๐.๐ (๖๓)
ก. เหนือ	ชาย	*ก	*ก	*ก	*ก	*ก	*ก	-	๑๐๐.๐ (๑๘)
	หญิง	-	*ก	*ก	-	*ก	*ก	-	๑๐๐.๐ (๑๐)
	รวม	*ก (๓)	*ก	๒๘.๖ (๘)	*ก (๑)	๒๘.๖ (๘)	*ก (๕)	-	๑๐๐.๐ (๒๘)

ตารางที่ ๑๖ . (ต่อ) อัตราส่วนร้อยละของผู้ตายจำแนกตามกลุ่มอายุ เพศ
และสถานที่อยู่ประจำ

สถานที่อยู่ประจำและเพศ	ต่ำกว่า ๑ ปี	กลุ่มอายุ (ปี)					รวม	
		๑-๑๔	๑๕-๓๔	๓๕-๔๔	๕๐-๖๔	๗๐ +		
ชาย	-	* ก	* ก	* ก	* ก	* ก	-	๑๑๑.๐ (๑๑)
หญิง	* ก	-	* ก	* ก	* ก	-	-	๑๑๑.๐ (๑๑)
รวม	* ก (๑)	* ก (๑)	* ก (๓)	* ก (๓)	* ก (๓)	* ก (๒)	-	๑๑๑.๐ (๒๑)
ชาย	๓.๒ (๓๑)	๓.๑ (๑๓)	๑๔.๕ (๒๒)	๑๒.๑ (๕๒)	๓๑.๗ (๑๓๖)	๒๓.๘ (๑๑๒)	๗.๗ (๓๓)	๑๑๑.๐ (๕๒๙)
หญิง	๑๑.๖ (๒๕)	๕.๑ (๑๒)	๑๑.๙ (๒๘)	๘.๙ (๒๑)	๒๒.๕ (๕๓)	๓๖.๙ (๘๓)	๔.๒ (๑๑)	๑๑๑.๐ (๒๓๖)
รวม	๘.๔ (๕๖)	๓.๘ (๒๕)	๑๓.๕ (๙๑)	๑๑.๐ (๓๓)	๒๘.๔ (๑๘๙)	๒๘.๔ (๑๘๙)	๖.๕ (๔๓)	๑๑๑.๐ (๖๖๕)
รวมทั้งหมด	๑๕.๗ (๓๗๑)	๘.๒ (๑๙๒)	๑๒.๖ (๒๙๓)	๑๑.๓ (๒๖๖)	๒๙.๙ (๕๘๖)	๒๓.๖ (๕๕๖)	๓.๖ (๘๔)	๑๑๑.๐ (๒๓๕๑)

หมายเหตุ : * ก จำนวนตัวอย่างต่ำกว่า ๕ ราย.

ตารางที่ ๑๗ อัตราส่วนร้อยละของผู้ตายที่อยู่ประจำในกรุงเทพฯ - ชนบุรี
จำแนกตามสถานภาพสมรส กลุ่มอายุ และเพศ

กลุ่ม อายุ(ปี) และเพศ	สถานภาพสมรส						รวม
	โสด	สมรส	แยก- ร้าง	หย่า	ม่าย	ไม่ระบุ	
ชาย							
๑๕-๓๔	๔๓.๘	๑๕.๘	—	—	—	๓๖.๒	๑๐๐.๐(๖๘)
๓๕-๔๔	๕.๓	๓๘.๗	๑.๓	—	—	๕๕.๗	๑๐๐.๐(๓๕)
๕๐-๖๔	๑.๗	๓๓.๐	—	๐.๖	๓.๘	๖๑.๘	๑๐๐.๐(๑๗๖)
๗๕ +	๒.๐	๒๘.๕	๑.๗	—	๑๒.๑	๕๖.๘	๑๐๐.๐(๑๔๕)
ไม่ระบุ	* ก	* ก	—	—	* ก	๖๖.๗	๑๐๐.๐(๑๕)
รวม	๕.๘ (๔๖)	๒๑.๓ (๑๐๓)	* ก (๒)	* ก (๑)	๓.๗ (๑๘)	๕๕.๓ (๒๖๘)	๑๐๐.๐ (๔๘๕)
หญิง							
๑๕-๓๔	๕๑.๑	๒๖.๗	—	—	—	๒๒.๒	๑๐๐.๐(๔๕)
๓๕-๔๔	* ก	๔๓.๓	—	—	* ก	๕๖.๗	๑๐๐.๐(๖๐)
๕๐-๖๔	๑.๘	๒๓.๐	—	—	๑๘.๒	๖๑.๑	๑๐๐.๐(๑๑๓)
๗๕ +	๑.๒	๒๑.๘	๑.๖	—	๒๒.๐	๕๔.๘	๑๐๐.๐(๑๗๓)
ไม่ระบุ	* ก	* ก	—	—	* ก	๕๘.๓	๑๐๐.๐(๑๒)
รวม	๗.๕ (๓๒)	๒๓.๘ (๙๖)	๒.๕ (๑๐)	—	๑๓.๘ (๕๘)	๕๑.๖ (๒๑๑)	๑๐๐.๐ (๔๐๓)

หมายเหตุ : * ก จำนวนตัวน้อยกว่า ๕ ราย.

ตารางที่ ๑๘ อัตราส่วนร้อยละของผู้ตายที่มีสถานที่อยู่ประจำในกรุงเทพฯ-ธนบุรี
จำแนกตามอาชีพและกลุ่มอายุ

กลุ่มอายุ (ปี)	อาชีพ				รวม
	ทำนา-ไร- สวน	คหจก	รับราชการ	ส่วนตัว ไร้อาชีพ	
ต่ำกว่า ๑	—	—	—	—	๑๑๐.๐ (๒๒๑)
๑-๑๔	—	—	—	—	๑๑๐.๐ (๑๑๕)
๑๕-๓๔	* ก	* ก	* ก	* ก	๙๑.๒ (๑๑๔)
๓๕-๕๔	ก	ก	๔.๒	ก	๙๖.๕ (๑๙๐)
๕๕-๗๔	ก	ก	ก	ก	๙๕.๑ (๓๔๗)
๗๕ + ไม่ระบุ	—	—	—	—	๑๑๐.๐ (๒๐๙)
รวม	๑.๑ (๑๓)	๐.๗ (๙)	๑.๑ (๑๓)	๐.๘ (๑๑)	๙๖.๓ (๑๑๗๑)

หมายเหตุ : * ก จำนวนตัวอย่างต่ำกว่า ๕ ราย.

ตารางที่ ๑๙ อัตราส่วนร้อยละของผู้ตายที่มีสถานที่อยู่ประจำในกรุงเทพฯ-ธนบุรี
จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ร้อยละ
ไม่รู้หนังสือ	๑๔.๒
ประถมศึกษา	๑.๕
มัธยมศึกษาขึ้นไป	๑.๑
ไม่ระบุ	๘๓.๑
รวม	๑๑๐.๐ (๑๒๑๖)